

met z'n negenen naar fanø

Het festival in Fanø is niet zo maar een festival. Fanø beleef je, maak je mee. Ik beschrijf ook niet het festival maar hetgeen ik daar beleefd heb.

Het onderbuik gevoel begint al maanden van te voren als de plannen gemaakt worden op de vliegerclub. Uiteindelijk gaan we met z'n negenen, 8 vlieger-mannen en 1 niet-vliegerman. Nou was het natuurlijk de bedoeling dat we daar met 9 vliegerende mannen weer vandaan zouden gaan.

Er gaan 5 buggy's mee en heel veel vliegers, lijn, tenten, bier (omdat dat zo duur is in Denemarken....) en adrenaline (dat spul in je bloed, niet-de vlieger). De eerste ideeën worden geboren: buggy koppelingen, een schot in de roos zo zal later blijken. Tevens dient uiteraard de vlieger collectie aangepast te worden aan de laatste technieken en afgestemd te worden op de te verwachten wind-condities op dit noordelijke waddeneiland (0 bft – 8 bft.). Voor mij persoonlijk betekent dit dat de luchtfotografie constructie herzien moet worden. De batterijen zijn end-of-live en een servo heeft reeds via een rookpluimpje te kennen gegeven dat hij is overleden. En luchtfoto's zullen er gemaakt worden. Daarnaast moet het nodige werk gestopt worden in het up-to-date brengen van de buggy vliegers.

Uiteindelijk is alles net op tijd klaar en kan de puzzel beginnen. Het is namelijk nogal een gepuzzel om 9 mannen en zo'n 428 vliegers en buggy's in 3 auto's te krijgen. Maar het lukt!

We rijden de donderdag om een uur of 8 weg en komen 's middags om een uur of 5 aan bij het pontje, het eerste tastbare van Fanø. Aangekomen op de camping (Nederlanders kamperen nou eenmaal) alle tenten en de centrale leefruimte (de oer Hollandse party tent) opgezet en eens goed genoten van een lokale maaltijd, de pizza's werden ter plekke klaargemaakt.

Het was voor mij de derde keer, vliegeren op Fanø, en het gevoel van het strand is eigenlijk niet te beschrijven, alsof je weer thuis bent..... Achteraf bleek dat het pas was gaan waaien toen wij voet op Deense bodem gezet hadden, hoezo toeval? De vrijdag was perfect, zonnetje erbij, 5-6 bft, verbrande gezichten en nog veel meer. Zo hadden wij 3 buggy's gekoppeld en waren leuk een eindje aan het rijden toen een Duitse filmploeg stopte en vroeg of ze opnames mochten maken. Moet je nagaan: duizenden vliegeraars op een strand waarvan 90% Duits is en een Duitse filmploeg komt naar 9 Hollandse mannen! De presentatrice mocht in de middelste buggy zitten en leren vliegeren. Onze

9e man sloot deze eerste dag met succes af: hij had de Nasawing onder controle! Deze 14 uur durende vlieger dag, brood mee en warm eten op het strand, eindigde onder het genot van 2 buggyërs die elkaar achterna zaten in de zonsondergang. Aansluitend moesten we natuurlijk nog even meedoen aan de traditie: nachtvliegeren. 's Avonds neemt de wind behoorlijk af en wordt met allerlei licht spul gevlogen op de campings. Wij hadden een zilveren Circoflex, een heus met z'n vleugels vliegende vogel en een delta in de lucht staan.

De zaterdag was al net zo goed, de wind was iets westelijker en stond haaks op het strand wat weer perfect was voor het rollend materieel. Voor de 2e keer luchtfoto's gemaakt en zeer goed geslaagd. Op zaterdag wordt altijd een alternatief soort buggy wedstrijd gehouden, deze keer stond in het teken van Baywatch, het gaat hierbij niet om het winnen maar om de fun, tenminste dat zeggen de organisatoren. De meeste buggyërs kunnen echter 1 ding absoluut niet hebben: dat er iemand sneller is dan zichzelf! Met andere woorden: zet een badmuts op en scheuren met die handel!

De echte vlieger creaties bleven vanwege de harde wind in de tas, wat op zich jammer is. Dat buggyërs af en toe niet sporen bewees een Duitse luchtmacht piloot maar weer eens: Buggyën met een parachute bij 5 bft. Voor de wind zeer snel, tegen de wind in gewoon lopen, wel spectaculair. Onze negende man eindigde ook in de buggy! Ook hier eindigde de 14 uur durende dag met 2 buggyërs bij zonsondergang die speciaal voor ons nog even vreselijk tegen elkaar aan reden. De zondag, de afsluitende dag van het festival, was een domper. Het regende tot een uur of 4 's middags en de oer Hollandse party tent biedt dan echt geen beschutting, de TV kamer van de camping dan maar. Echter om 1 minuut over 4 klaarde het op en konden we alsnog in sneltreinvaart naar het strand. Ik had de eer om als eerste op het strand in de buggy te mogen